

ENGEN MED DENS GRØNNE friskhed og dens blomster havde altid været hendes. Det var ikke specielt svært at få det på den måde. Hun behøvede bare at gå med til, at kvistværelset i sommerhuset skulle være hendes søsters. Hvordan hendes søster så ellers kunne sige ja til sådan en byttehandel – et kedeligt kvistkammer for en eng – det fattede hun ikke. Men hun sagde ikke noget. For det kunne jo få hendes søster til at forlange mere.

Engen lå på den anden side af skellet, frodig og vildtvoksende. Da hun var lille, nåede de højeste planter hende helt op til hagen. Nu, hvor hun var ældre, nåede de hende kun til livet. Med lette bevægelser og et søgende blik bevægede hun sig hen over engen, mærkede blomster og blade stryge mod sine bare ben. Blomsterne skulle plukkes i tavshed, ellers nyttede det ikke noget. Det skulle være syv forskellige slags, og de skulle plukkes midsommeraften, og bagefter skulle de lægges under hovedpuden. Så ville hun få ham at se, den mand, hun skulle giftes med.

Det havde hun i hvert fald troet, da hun var lille og plukkede blomster midsommeraften for allerførste gang. Hendes søster havde drillet hende.

“Det er Viktor, du gerne vil se,” havde hun sagt og grinet.

Hun havde åbenbart været naiv og dum allerede dengang. Det var overhovedet ikke Viktor, det var en anden. En, der var hemmelig.

Efter det første år gentog hun den samme procedure hvert år. Nu var hun selvfølgelig alt for stor til at tro på den slags gammel overtro, men det føltes alligevel som vigtigt at gøre det. Og i øvrigt var der ikke så meget andet at tage sig til, konstaterede hun kynisk.

År efter år insisterede hendes forældre på at fejre midsommer isoleret herude på landet, og for hver gang føltes det værre og værre. I år var hun oven i købet inviteret med til sin veninde Annas fest. Annas forældre arrangerede en stor midsommerfest, og deres børns venner var også velkomne.

Men hun fik ikke lov af sin far.

“Vi fejrer det sådan, som vi altid har gjort,” sagde han. “Sammen. Og det gælder, så længe du bor hjemme.”

Den rene og skære panik skyllede ind over hende. Kunne han ikke selv se, hvor urimeligt det var? Det kom til at vare flere år, inden hun overhovedet kunne tænke på at flytte hjemmefra. Og det blev ikke bedre af hendes søsters illoyale opførsel. Hende, der aldrig blev inviteret med til fest, og som ikke havde brug for andet, når bare hun kunne være sammen med deres forældre på landet. Hende, som oven i købet så ud til at sætte pris på alle de underlige mennesker, som efter skumringen dukkede op nede fra kælderen og blev budt velkommen på verandaen, hvor mor rullede nogle af persienserne ned, så det blev sværere at kigge ind.

Hun hadede dem. I modsætning til resten af familien var det umuligt for hende at føle sympati for dem og have ondt af dem. Pjaltede mennesker, der stank, og som ikke tog ansvar for deres eget liv. Som ikke kunne finde på noget mere fornuftigt at tage sig til end at sidde og trykke sig i en kælder ude på landet. Som lod sig nøje med sådan en ynkelig smule. Selv lod hun sig aldrig nøje. Aldrig nogensinde.

“Du skal elske din næste,” plejede hendes far at sige.

“Man skal være taknemmelig for det, man har,” sagde hendes mor.

Det var længe siden, hun var holdt op med at lytte til dem.

Hun fik øje på ham, netop som hun havde plukket den fjerde blomst. Han må have lavet en eller anden lyd, for ellers ville hun aldrig have lagt mærke til, at han stod der. Hurtigt hævede hun sit koncentrerede blik fra engen og blomsterne og fik solen i øjnene. I modlys var han kun et mørkt omrids, umuligt at aldersbestemme og genkende.

Hun skyggede med hånden over øjnene og kneb dem sammen. Jo, hun vidste godt, hvem han var. Hun havde set ham fra køk-

kenvinduet for et par aftener siden, da far kom sent hjem med de sidste gæster. Han var højere, end de plejede at være. Ikke ældre, men højere. Kraftigere. Kæbepartiet var tydeligt markeret og fremskudt på en måde, som fik ham til at se ud, som amerikanske soldater så ud på film. Bredkæftet.

De stod helt stille og kiggede på hinanden.

“Du må ikke være ude,” sagde hun og stak næsen i sky, selv om hun vidste, det ikke var til nogen nytte.

Ingen af dem i kælderen havde nogensinde talt svensk.

Da han ikke rørte sig og heller ikke sagde noget, sukede hun og blev ved med at plukke sine blomster.

Blåklokke.

Marguerit.

Han bevægede sig langsomt bag hende. Hun skævede til ham over skulderen, spekulerede på, hvor han var på vej hen. Opdagede, at han var kommet tættere på.

Hun og hendes familie havde været i udlandet på et tidspunkt. En enkelt gang havde de været på en normal ferierejse og havde slikket sol og var gået i vandet på De Kanariske Øer. Gaderne myldrede med herreløse hunde, som løb efter turisterne. Deres far var blevet enormt god til at jage dem væk.

“Usch,” råbte han og kastede en sten i den anden retning.

Det lykkedes hver gang. Hunden lod dem være og begyndte at jagte den sten, han havde kastet.

Fyren på engen mindede hende om de herreløse hunde. Der var noget uberegneligt i hans blik, noget, som ikke var til at tyde. Måske også noget aggressivt. Pludselig blev hun usikker på, hvad hun skulle gøre nu. Det med at kaste en sten var vist ikke sagen. Et blik hen til sommerhuset bekræftede det, hun allerede vidste, at hendes forældre og søster havde taget bilen ind til byen for at købe frisk fisk til midsommerbordet. Endnu en underlig såkaldt tradition, som hendes forældre havde fundet på for at opretholde billedet af en almindelig familie. Som altid havde hun sagt nej tak til at tage med, hun ville hellere plukke sine blomster i fred og ro – og stilhed.

“Hvad vil du?” spurgte hun irriteret.

Irriteret og med en begyndende angst. Hendes instinkter var

der ikke noget galt med, hun var klar over, hvordan ægte fare lugtede. Og denne her gang fortalte alle hendes sanser hende, at hun var nødt til at få kontrol over situationen.

Blomsterne stak hende i hånden, da hun knugede om dem. Hun manglede kun en enkelt nu. Tusindfryd. Sofistikeret ukrudt, som hendes far plejede at kalde den.

Fyren tav, men tog et par skridt mere i hendes retning. Så stod han der, kun godt en meter fra hende. Langsomt bredte der sig et frækt grin over hans ansigt. Og i samme øjeblik vidste hun, hvad han var kommet for.

Benene var hurtigere end tanken. Rygmarvsrefleksen signalerede trussel, og i samme sekund begyndte hun at løbe. Hun var mindre end hundrede meter fra deres grund, og hun råbte flere gange højt på hjælp. Men de skingre skrig forsvandt i engens stilhed. Den tørre jord dæmpede lyden af hendes elastiske løbetriner, det samme gjaldt den tunge, dumpe lyd, der opstod, da han væltede hende omkuld efter en flugt på kun tyve meter. Næsten som om han hele tiden havde vidst, at hun aldrig ville slippe fra ham, og at han bare havde ladet hende løbe for at blive ophidset af jagten.

Hun kæmpede som et dyr, da han væltede hende om på ryggen og hev og sled så kraftfuldt og metodisk i hendes tøj, at hendes i det øjeblik overophedede hjerne registrerede, at det her var noget, han havde gjort før.

Og så, da det hele var overstået, og hun lå grædende i det krater, som deres kroppe havde formet i det grønne, vidste hun, at det her var noget, hun aldrig ville kunne forlige sig med. I sin knyttede næve, hvor hun havde fået sår på hver eneste kno efter sin håbløse kamp, havde hun midsommerbuketten. Hun gav slip på den, som om hun havde brændt sig. Blomsterne spillede overhovedet ikke nogen rolle længere. Hun vidste allerede, hvis ansigt hun ville møde i sine drømme.

Da forældrenes bil rullede ind på grunden, lå hun stadig på engen, ude af stand til at rejse sig op. På den blå himmel så skyerne ud til at lege tagfat. En hel verden så uforandret ud, selv om hendes egen var slået til pindebrænde for evigt. Hun blev liggende på engen, indtil de begyndte at savne hende og gik ud for at lede. Og da de fandt hende, var hun allerede blevet til en anden.

NUTID

*“Om han tager, om han giver,
samme Fader han dog bliver,
og hans mål er kun det ene,
barnets sande vel at tjene.”*

FREDAG DEN 22. FEBRUAR 2008

STOCKHOLM

UVIDENDE OM, AT han snart skulle dø, holdt han med stort engagement den forelæsning, som skulle blive hans sidste. Fredagen havde været lang, men timerne var gået hurtigt. Tilhørerne var engagerede, og det varmede Jakob Ahlbins hjerte, at der var så mange flere end ham selv, der var interesserede i emnet.

Da det et par dage senere gik op for ham, at alt var tabt, fik han i forbifarten den tanke, at det måske var den sidste forelæsning, som var blevet den afgørende. At han havde været for åben i spørgerunden, afsløret, at han sad inde med oplysninger, som ingen ønskede, han skulle have. Men det troede han i grunden ikke. Helt ind i dødsøjeblikket var han overbevist om, at han umuligt kunne have styret uden om katastrofen. Da han mærkede presset fra den hårde jagtpistol mod tindingen, var det hele allerede slut. Men det forhindrede ham ikke i at føle stor sorg over, at hans eget liv dermed skulle få en ende. Han, der stadig havde så meget at give.

Jakob havde i årenes løb holdt flere forelæsninger, end han nogensinde ville kunne huske, og han vidste, at han havde forvaltet den gave godt, som gjorde ham til sådan en god taler. Hans oplæg var som oftest det samme, de efterfølgende spørgsmål ret ens. Publikum varierede. Nogle gange var publikum blevet beordret til at komme, nogle gange kom de spontant til ham. Det gjorde ikke nogen forskel for Jakob, han trivedes på talerstolen under alle omstændigheder.

Han plejede at indlede med at vise billederne af bådene. Det var måske nok et simpelt trick, men han vidste jo, at de var svære at affærdige. Masser af mennesker i en alt for lille båd, der drev

rundt på havet dag efter dag, uge efter uge, folk mere og mere trætte, mere og mere opgivende.

“Vi tror ikke, vi kender det her fænomen,” plejede han at indlede. “Vi tror, det hører til en anden del af verden, at det aldrig er sket for os, og at det heller aldrig kommer til at ske.”

Billedet bag ham skiftede diskret, og et kort over Europa dukkede frem.

“Nogle gange er vores hukommelse kort,” sukkede han. “Vi vælger at lade være med at huske, at det kun er et par årtier siden, at Europa stod i brand, og mennesker flygtede i panik fra det ene land til det andet. Og vi glemmer, at over en million svenskere for lidt over et århundrede siden valgte at forlade Sverige for at starte forfra i Amerika.”

Han kørte hånden gennem håret, holdt en kort pause, tjekkede, at hans publikum hørte efter. Billedet bag ham skiftede igen, og nu så man Max von Sydow og Liv Ullmann fra filmatiseringen af Vilhelm Mobergs Udvandrer saga.

“En million mennesker,” gentog han med høj stemme. “Og lad jer nu ikke forlede til at tro, at Karl-Oskar og Kristina ikke et eneste øjeblik betragtede rejsen til Amerika som en straf. Tro endelig ikke, at de ikke hellere ville være blevet i Sverige, hvis de havde kunnet. Tænk over, hvad det ville kræve af dig, hvis du selv skulle bryde op, forlade dit gamle liv og starte et nyt på et andet kontinent uden en krone på lommen og med så få ejendele, at de ville kunne være i en allerhelvedes uanselig rejsetaske.”

Han bandede med fuldt overlæg. En præst, der bandede, var tydeligvis noget usædvanligt.

Han vidste udmærket godt, hvor han kunne forvente modstand. Nogle gange kom den allerede, når han viste billedet af Karl-Oskar og Kristina. Nogle gange kom den senere. Denne eftermiddag skete det netop, da han havde bandet første gang. En ung fyr, som sad på en af de forreste rækker, så mærkbart provokeret ud og rakte hånden op, lige da Jakob skulle til at gå videre.

“Undskyld, jeg afbryder,” sagde han med gennemtrængende stemme, “men hvordan fanden får du den der ligning til at gå op?”

Jakob vidste, hvad der kom nu, men rynkede alligevel panden i den gode sags tjeneste.

“Karl-Oskar og Kristina og alle de andre svenskere, der rejste til Amerika, sled jo i det som dyr, da de nåede derover. De *byggede* sgu da det forpulede land. De lærte sproget og tog kulturen til sig. Fik job med det samme og klarede sig. Dem, der kommer til Sverige i dag, gør sgu ikke nogen af delene. De bor i deres egne små forstæder, skider på at lære svensk. Lever af kontanthjælp og finder ikke noget arbejde.”

Der blev stille i lokalet. Uroen svøbte sig om de tilstedeværende som en usalig ånd. Uroen for, at der skulle opstå skænderier, men også uro for at blive afsløret som nogen, der delte den unge mands holdninger. En stille mumlen bredte sig i lokalet, og Jakob ventede. Han havde længe forsøgt at forklare for de politikere, der stadig orkede at lytte til ham, at man ikke kunne tie den slags tanker og frustrationer ihjel, som den unge mand havde givet udtryk for.

Fyren vred sig, lagde armene over kors på brystet og ventede på præstens svar. Jakob lod ham vente, anlagde en mine, der antydede, at det, der lige var blevet sagt, var noget nyt for ham. Han kiggede på billedet bag sig og så på tilhørerne igen.

“Tror I, de tænkte sådan, da de rejste hertil? For eksempel dem, der betalte helt op til 15.000 dollar for at slippe fra et brændende Irak til Sverige? Drømte de om et liv i gamle, forladte dele af halvferdserbetonblokke i isolerede forstæder? At de skulle sidde der sammen med ti andre voksne personer i en treværelses, dag efter dag, uden at have noget at tage sig til og uden deres familier? Ensomme. For 15.000 dollar er nemlig, hvad det koster for *en* person at rejse hertil.”

Han holdt en lang, stiv finger op i luften.

“Tror I, at de i deres vildeste fantasi havde kunnet forestille sig, at de ville komme til at føle sig så meget udenfor, for det er jo sådan, vi møder dem? At en person, der er uddannet læge, i bedste fald bliver tilbudt et job som taxachauffør, og at en person med mindre uddannelse ikke engang kan få det.”

Uden at se anklagende ud fæstnede Jakob blikket på den unge mand, der lige havde givet sin mening til kende.

“Jeg tror, de tænkte som Karl-Oskar og Kristina. Jeg tror, de havde regnet med, at det ville være som at komme til Amerika for hundrede år siden. At mulighederne var ubegrænsede for den, der

ville knokle, og at det kunne betale sig at arbejde hårdt.”

En ung kvinde fangede Jakobs blik. Hendes øjne var blanke, og den ene hånd knugede omkring et papirlommetørklæde.

“Jeg tror,” fortsatte han langsomt, “at der er meget få mennesker, der *vælger* at sidde og glo i en lejlighed i en forstad, hvis de føler, de har noget alternativ. Det er i hvert fald, hvad jeg er kommet frem til via mit arbejde,” tilføjede han.

Og dér, et eller andet sted, vendte det. Akkurat som det plejede. Publikum sad tavse og lyttede med større og større interesse. Billederne blev ved med at skifte i takt med, at hans fortælling om de indvandrere, der var kommet til Sverige de sidste par årtier, tog form. Pinefuldt skarpe fotografier dokumenterede mænd og kvinder lukket inde i en lastbil, der kørte gennem Tyrkiet og videre ind i Europa.

“For 15.000 dollar får en iraker i dag pas, rejse og historie. Netværkene, menneskesmuglerne, findes over hele Europa, og de har forgreninger langt ned i alle de konfliktbrændpunkter, der tvinger folk til at flygte.”

“Hvad mener du med historie?” spurgte en af kvinderne blandt publikum.

“En asylhistorie,” forklarede Jakob. “Smugleren fortæller den, der er på flugt, hvad han eller hun skal sige for at have en chance for at få opholdstilladelse i Sverige.”

“Men 15.000 dollar?” spurgte en mand med tvivl i stemmen. “Det er jo enormt mange penge, koster det virkelig så meget at rejse hertil?”

“Selvfølgelig ikke,” svarede Jakob tålmodigt. “Dem, der står bag de her netværk, tjener utroligt godt. Det er et brutalt marked og forfærdelig uretfærdigt. Samtidig er det – på trods af brutaliteten – ret forståeligt. Europa har lukket sine grænser for folk i nød. De eneste veje ind er de illegale. Og de er kontrolleret af kriminelle.”

Flere hænder viftede, og Jakob svarede på spørgsmål efter spørgsmål. Til sidst var der kun en ungs piges hånd tilbage. Hende med papirlommetørklædet i den knyttede næve. Det alt for lange, røde pandehår hang som et gardin foran øjnene på hende og fik hende til at se anonym ud. Den slags person, som man ikke kan give en beskrivelse af bagefter.

“Er der ikke nogen, der gør noget af ren og skær solidaritet?” sagde hun.

Spørgsmålet var nyt, var aldrig tidligere blevet stillet ved Jakobs forelæsninger.

“Der er jo masser af organisationer i Sverige og Europa, som arbejder med flygtninge, er der ikke nogen af dem, der har hjulpet asylansøgere til Sverige?” fortsatte hun. “På en bedre og mere human måde end smuglerne?”

Spørgsmålet sank ind og slog rødder. Han tøvede ret længe, inden han svarede. Vidste ikke rigtigt, hvor meget han burde sige.

“At hjælpe mennesker illegalt ind i Europa er kriminelt. Uanset hvad vi så end mener om den sag, så er det sådan, det forholder sig. Og det betyder også, at det ville være strafbart at gå i gang med den slags, hvilket virker afskrækkende på selv den mest noble velgører.”

Så tøvede han igen.

“Men jeg har hørt, at det måske er ved at blive anderledes. At der findes mennesker, der har så meget medfølelse med flygtningene, at de vil give dem en mulighed for at komme til Europa for et langt mindre beløb. Men det er som sagt rygter, jeg ved ikke noget med sikkerhed.”

Han holdt en pause, mærkede, hvordan pulsen steg, mens han i sit stille sind bad en bøn for, at det forholdt sig sådan, som han sagde.

Han sluttede af på den samme måde, som han plejede.

“Jeg tror som sagt ikke, vi behøver at være bange for, at der findes en masse mennesker i verden, som ville ønske, de boede i en forstad til Stockholm uden arbejde og fast bopæl. Vi er derimod nødt til at tænke godt og grundigt over følgende: Hvad vil en far ikke gøre for at sikre sit barns fremtid? Hvad er et menneske, der har mistet alt, parat til at gøre for at få et bedre liv?”

Samtidig med at Jakob Ahlbin afsluttede sin sidste forelæsning og tog imod publikums klapsalver, landede der en Boeing 737, som havde forladt Istanbul et par timer tidligere, i Arlanda. Den kaptajn, der havde fløjet flyet til hovedstaden, rapporterede, at der var tre graders frost udenfor, og at der var varsel om sne senere på dagen. Han hilste alle passagerer velkommen tilbage, og derefter

bad en stewardesse alle de rejsende om at blive siddende, indtil lampen med sikkerhedsbælterne ikke længere var tændt.

Ali lyttede spændt, men forstod hverken, når stemmerne i høj-talerne talte engelsk eller det der andet sprog, som han regnede med var svensk. Sveden løb ham ned ad ryggen, fik skjorten, som han havde købt lige inden afrejsen, til at klistre sig til huden. Han forsøgte at undgå at læne sig tilbage mod rygstødet, men samtidig ønskede han ikke at tiltrække sig opmærksomhed ved at sidde fremadlænet, som han havde gjort på rejsen fra Bagdad i Irak til Istanbul i Tyrkiet. Et par gange havde forskellige stewardesser spurgt, hvordan han havde det, og om han havde brug for noget at spise eller drikke. Han havde rystet på hovedet, tørret sveden af overlæben med håndryggen og lukket øjnene. Ønsket, at han snart ville være fremme, at alt ville være overstået, og at han ville kunne føle sig tryk.

Uroen kriblede i kroppen. Han knugede om armlænet med begge hænder, pressede kæberne sammen. For sikkert hundrede gang så han sig om i flyet, forsøgte at regne ud, hvem der var hans følgesvend. Hvem var den hemmelige person, der skulle sidde blandt de andre passagerer udelukkende for at sørge for, at han artede sig, at han fulgte instruktionerne? En skygge udsendt af hans befrier. For hans egen skyld. For alle andres skyld. For at der ikke skulle opstå problemer for andre, der ligesom han selv skulle have muligheden for at rejse til Sverige på så gavmilde vilkår.

Det falske pas lå i brystlommen i skjorten. Først havde han haft det i sin håndbagage, men havde så måttet tage det ud, da stewardessen kom og pegede på skiltet, som viste, at han sad ved en nødudgang. Så måtte man ikke have bagage stående ved fødderne, man skulle lægge det op i bagagehylden. Ali var næsten gået i panik, ville ikke skilles fra passet. Med rystende hænder havde han åbnet lynlåsen i tasken og forsøgt at finde passet, som var gledet allerlængst ned. Havde grebet fat om det hårde bind og trykket det ned i skjortelommen for så at give tasken til den ventende stewardesse.

Instruktionerne angående ankomsten til Sverige havde været soleklare. Han måtte under ingen omstændigheder forsøge at søge asyl allerede i lufthavnen. Han måtte heller ikke skille sig af

med passet eller give det til ledsageren på flyet, inden han steg af. I passet var der en visering, som meddelte, at han var forretningsrejssende fra en af golfstaterne, og at han havde ret til indrejse i landet. At han ikke kunne tale engelsk, ville ikke være noget problem.

Flyet taxiede ind, rullede forbløffende blødt hen over den hårde asfalt, hvor frosten havde bidt sig fast. Nærmede sig gate syvog-tredive, hvor passagererne skulle sættes af.

“Hvad sker der, hvis det ikke lykkes for mig?” havde Ali spurgt sin kontakt i Damaskus, som først havde præsenteret muligheden for ham.

“Du skal ikke bekymre dig så meget,” havde kontakten svaret med et afmålt smil.

“Jeg er nødt til at vide det,” sagde Ali. “Hvad sker der, hvis det ikke lykkes mig at gøre alt det, jeg skal? Jeg har talt med andre, der skal samme sted hen. Det er ikke sådan her, det plejer at foregå.”

Kontaktens ansigt var blevet mørkt.

“Jeg troede, du var taknemmelig, Ali.”

“Det er jeg også,” skyndte han sig at sige. “Men jeg spekulerer bare på ...”

“Du skal ikke spekulere så meget,” afbrød kontakten ham, pludselig med skarp stemme. “Og du skal under ingen omstændigheder tale om det her med andre. *Aldrig nogensinde*. Du skal bare fokusere på én eneste ting, og det er at komme ind i landet på den måde, som vi har bestemt, og så gennemføre den opgave, vi giver dig. Så du kan blive genforenet med din familie. For det er vel det, du vil?”

“Mere end noget andet.”

“Godt, så hold op med at bekymre dig så meget, og gør dig mere umage. Ellers risikerer du at blive mere ulykkelig, end du nogensinde før har været.”

“Jeg kan ikke blive mere ulykkelig, end jeg er nu,” hviskede Ali med bøjet hoved.

“Jo, det kan du,” svarede kontakten med en stemme, der lød så kold, at Ali holdt op med at trække vejret af ren og skær angst. “Tænk, hvis du mistede hele din familie, Ali. Eller de mistede dig. Ensomhed er den eneste sande ulykke. Husk det, for din families skyld.”

Ali lukkede øjnene og vidste, at han aldrig ville glemme det. Han kunne godt genkende en trussel, når han hørte én.

Da han knap ti minutter senere var kommet igennem paskontrollen og vidste, at han var kommet ind i landet, tænkte han på det igen. Efter det her var der ikke nogen anden vej end den, der fjernede ham fra det liv, som han nu var endnu mere sikker på, at han havde forladt for altid.

ONSDAG DEN 27. FEBRUAR 2008

STOCKHOLM

DE HJEMMEBAGTE kanelgifler, der blev serveret til efterforskningsafdelingens formiddagskaffe, lignede noget helt andet. Peder Rydh tog to på en gang og stak grinende en albue i siden på sin nye kollega, Joar Sahlin. Joar så uforstående ud og nøjedes med at tage en.

“Pikke,” forklarede Peder med et enkelt ord og holdt en af gifterne frem.

“Hvabehar?” spurgte kollegaen og så ham lige ind i øjnene.

Peder proppede halvdelen af bagværket i munden og svarede, inden han havde tygget ordentligt af munden:

“De ligner schlappe pikke.”

Og så satte han sig ved siden af den nyuddannede kvindelige politibetjent, der var begyndt at arbejde på samme etage et par uger tidligere.

Efteråret og vinteren havde taget hårdt på Peder. Efter at have fejret sine sønners et års fødselsdag ved at gå fra deres mor var det meste gået ad helvede til. Ikke på arbejde, men privat. Den kvinde, der tidligere gerne ville have været hans elskerinde, Pia Nordh, gav ham pludselig den kolde skulder med den begrundelse, at hun havde fundet en anden.

“Det er alvor denne gang, Peder,” havde hun sagt. “Jeg vil ikke ødelægge noget, der føles så godt.”

Peder havde udstødt et fnys og spekuleret på, hvor meget alvor det kunne være med et engangsknald som Pia Nordh, men havde været klog nok til ikke at give sin mening til kende. I hvert fald ikke endnu.

Det, der havde været så hårdt, efter at Pia havde fyret ham, var, at det havde været så svært at finde en ny at hygge sig med. Indtil nu. Den nyuddannede politibetjent var ganske vist kun femogtyve, men hun virkede moden på en eller anden måde. Og så var hun så ny i huset, at hun ikke havde hørt alle de historier, der blev fortalt om Peder i forskellige sammenhænge. Om, at han havde forladt sin kone, og at han havde været hende utro, mens de stadig var sammen. Om drengene, der var så små, og som blev udsat for et dobbelt svigt af deres far, der midt i sin forældreorlov, som ellers allerede var blevet afkortet, fandt ud af, at han ikke kunne holde ud at gå derhjemme med børnene og overlod dem til deres mor igen. Og hun var ellers lige begyndt at arbejde på deltid igen efter at have været syg i et år efter fødslen på grund af en svær depression.

Peder satte sig lige akkurat så tæt på betjenten, som det var muligt, uden at det virkede påfaldende, og på trods af det var han helt klar over, at han alligevel sad alt for tæt på. Hun flyttede sig dog ikke, hvilket Peder så som et godt tegn.

“Gode kanelgiffler,” sagde hun i stedet og lagde hovedet på skrå.

Hun havde en korthårsfrisure med stædige lokker, som strittede til alle sider. Hvis ikke hendes ansigt havde været så smukt, ville hun have lignet en trold. Peder besluttede sig for at satse og smilede sit allerfrækkeste smil.

“De ligner næsten pikke, synes du ikke?” sagde han og blinkede med det ene øje.

Politiassistenten sendte ham et eneste langt blik, og så rejste hun sig op og gik sin vej. Kollegerne i sofaen ved siden af grinede hånligt.

“Der er nu ikke nogen som dig, Peder, der kan ødelægge sådan en oplagt chance,” sagde den ene af dem og rystede på hovedet.

Peder sagde ingenting, men spiste videre med røde ører.

Så stak vicepolitiinspektør Alex Recht hovedet ind i frokoststuen.

“Peder og Joar, møde i Løvekulen om ti minutter.”

Diskret drejede Peder hovedet fra side til side og konstaterede tilfreds, at ligevægten var genoprettet. Han blev måske nok betragtet som denne etages mest desperate kussetyv, men han var også den eneste, for hvem det var lykkedes at blive forfremmet til

vicekriminalkommissær allerede som toogtredivårig, og han var helt sikkert den eneste af dem, der var en permanent del af den meget omtalte vicepolitiinspektør Alex Rechts arbejdsgruppe.

Demonstrativt langsomt rejste han sig fra sofaen og tog kaffekoppen med. Han efterlod den på køkkenbordet, selv om opvaske maskinen stod åben, og et nisserødt skilt med teksten 'Din mor arbejder ikke her' mindede ham om, hvor den egentlig skulle placeres.

I det, der virkede lige så fjernt som et tidligere liv, havde Fredrika Bergman altid følt lettelse og glæde, når natten og trætheden kom, og hun endelig kunne gå i seng. Men det var dengang. Nu følte hun ikke andet end angst, når klokken blev over ti, og behovet for søvn meldte sig. Hun lå på lur efter fjenden som en guerilla-soldat, parat til at kæmpe til sidste blodsdråbe. Som regel vandt hun uden de helt store problemer. Kroppen og sjælen var så over-spændte, at hun lå vågen til langt ud på de små timer. Trætheden gjorde næsten fysisk ondt, og barnet sparkede uroligt i et forsøg på at få sin mor til at falde til ro. Men det lykkedes næsten aldrig.

En læge, som hun var kommet i kontakt med via jordemoderen, troede, han beroligede hende ved at fortælle hende, at hun ikke var den eneste gravide kvinde, der var plaget af forfærdelige mareridt.

"Det er hormonerne," forklarede han. "Og fænomenet hænger tit sammen med, at kvinden, akkurat ligesom dig, har problemer med bækkenløsning og kraftige smerter."

Derefter havde han sagt, at han ville give hende en sygemelding, men så havde Fredrika rejst sig op og var gået hen på arbejde. Hvis hun ikke arbejdede, var hun sikker på, at hun ville gå i hundene. Og det ville nok ikke have nogen positiv indvirkning på mareridtene.

En uge senere var hun tilbage hos lægen og erklærede med blikket i gulvet, at hun ville acceptere en sygemelding på femogtyve procent. Lægen gjorde, som hun sagde, uden yderligere diskussion.

Fredrika bevægede sig langsomt igennem den korte del af efterforskningsafdelingens korridor, hvor Alex' gruppe holdt til. Maven stod lige ud som en basketball, der havde forvildet sig ind under trøjen. Brysterne var blevet næsten dobbelt så store.

“Som de smukke højdedrag i Sydfrankrig, hvor de dyrker så god vin,” havde Spencer Lagergren, far til barnet, sagt for nogle aftener siden, da de havde været sammen.

Som om det ikke var nok med bækkenløsningen og mareridtene, var Spencer i sig selv også et problem. Fredrikas forældre, der aldrig havde hørt om datterens elsker, selv om hun og Spencer havde været et par i over ti år, var på det nærmeste blevet bestyrkede, da hun den første søndag i advent fortalte, at hun var gravid. Og at faren til barnet var professor ved Uppsala Universitet og gift.

“Jamen Fredrika!” havde hendes mor udbrudt. “Hvor gammel er den mand i grunden?”

“Han er femogtyve år ældre end mig, og han tager det fulde ansvar,” sagde Fredrika, og det var lige før, hun selv troede på det, hun sagde.

“Jaså,” sagde hendes far træt, “og hvad betyder det så her i det herrens år 2008?”

Ja, det var et godt spørgsmål, tænkte Fredrika og følte sig med et lige så træt, som hendes far havde lydt på stemmen.

Det betød ganske enkelt ikke andet og mere, end at Spencer havde i sinde at vedkende sig faderskabet og frivilligt betale børnebidrag. Og at være sammen med barnet så tit som muligt, men uden at gå fra sin kone, som også var blevet indviet i hemmeligheden nu, den hemmelighed, der næppe havde været specielt hemmelig.

“Hvad sagde hun, da du fortalte hende det?” havde Fredrika forsigtigt spurgt.

“Hun sagde, at det bliver vel nok hyggeligt med småbørn i huset,” svarede Spencer.

“Hvad? Sagde hun virkelig det?” sagde Fredrika, som ikke kunne afgøre, om han tog gas på hende.

Spencer sendte hende et tørt blik.

“Hvad tror du selv?”

Så var han gået, og de havde ikke talt mere om det.

På arbejdet vakte hendes graviditet dog flere spekulationer, end Fredrika brød sig om, og eftersom ingen valgte at konfrontere hende med direkte spørgsmål, opstod der uundgåeligt en

masse sladder. Hvem var i grunden far til singlekarrierkvinden Fredrika Bergmans barn? Afdelingens eneste civilansatte kvinde, som, lige siden hun var blevet ansat, havde haft held til at irritere stort set alle sine mandlige kolleger, enten ved at give dem for lidt opmærksomhed eller ved at sætte spørgsmålstegn ved deres kompetencer.

Det hele var i grunden ret underligt, konstaterede Fredrika, da hun standsede uden for Alex' lukkede dør. At hun, der fra starten havde været så utroligt skeptisk over for det at arbejde for politiet, til sidst alligevel havde fundet en ro af en slags inden for organisationen og var blevet der, også efter at prøveansættelsesperioden var overstået.

Jeg var jo hele tiden på vej væk, tænkte hun og lod den ene hånd hvile på maven et kort stykke tid. Jeg ville jo ikke tilbage. Og alligevel blev jeg her.

Hun bankede hårdt på Alex' dør. Hun havde lagt mærke til, at hans hørelse var blevet dårligere på det seneste.

“Kom ind,” mumlede inspektøren på den anden side af døren.

Han lyste op, da han fik øje på hende. Det gjorde han tit for tiden og meget tiere end alle andre på arbejdspladsen.

Fredrika smilede tilbage. Smilet visnede ikke, før hun lagde mærke til, at han skiftede ansigtsudtryk og så bekymret ud igen.

“Får du sovet noget?”

“Ja, ja, det skal nok gå,” svarede hun undvigende.

Alex nikkede, vist mest for sig selv.

“Jeg har en ganske enkel sag, som ...” begyndte han, men afbrød sig selv og omformulerede sætningen. “Vi er blevet bedt om at kigge på en flugtbilistulykke, som fandt sted ude ved universitetet. En udenlandsk mand er blevet fundet påkørt midt på Frescativägen, og man har ikke kunnet identificere ham. Vi må køre hans fingeraftryk gennem systemet og se, om det giver noget.”

“Og ellers vente på, at nogen melder ham savnet?”

“Ja, og så at sige gå igennem det, der allerede er blevet gjort. Han havde nogle personlige ting på sig, bed om lov til at kigge på dem. Gennemgå den rapport, der er blevet skrevet, tjek, om der lader til at være noget mistænkeligt ved det hele. Hvis ikke, afslutter du sagen og rapporterer tilbage til mig.”

En tanke fór forbi så hurtigt, at Fredrika ikke nåede at opfange den. Hun kneb øjnene sammen, forsøgte at kalde den tilbage.

“Ja, det var vist alt,” sagde Alex langsomt og iagttog hendes sammenbidte mine. “Der er gruppemøde i Løvekulen angående en anden sag om et par minutter.”

“Så ses vi der,” sagde Fredrika og rejste sig op.

Hun nåede helt ud i gangen, inden det gik op for hende, at hun havde glemt sagen inde hos Alex.

Gardinerne var trukket for i det mødelokale i efterforskningsafdelingen, som blev kaldt Løvekulen, og luften mindede mest af alt om den luft, der bliver hængende i en overophedet sauna. Alex Recht trak de stofstykker væk, som hang foran vinduerne, blot for at konstatere, at der faldt lette snefnug fra den mørke himmel. Vejrpi-gen i fjernsynet havde så sent som samme morgen lovet, at det dårlige vejr ville trække videre allerede i aften. Det havde Alex nu sin egen mening om. Vejret havde været lunefuldt lige siden nytår. Skiftevis dage med sne og minusgrader og regn og blæst i én forbasket uendelighed.

“Lortevejr,” sagde Peder, da han trådte ind i Løvekulen.

“Ja, rædsomt,” sagde Alex kort. “Kommer Joar også?”

Peder nikkede, men sagde ingenting, og samtidig kom Joar ind i lokalet. Efterforskningsgruppens administrative medarbejder Ellen Lind kom lige bag ham sammen med Fredrika.

Den nyligt installerede projektor i loftet brummede stille i baggrunden, og Alex arbejdede koncentreret med computeren for at få den i gang. Gruppen ventede tålmodigt, de vidste bedre end at påpege, at de alle sammen havde mere tjek på det med teknik end deres chef.

“Jeg har nogle nyheder,” sagde Alex til sidst med rusten stemme og skubbede computeren til side. “Som I har lagt mærke til, har denne gruppes sammensætning ikke helt fungeret efter hensigten. Vi blev jo sat sammen for at blive brugt til særligt alvorlige forbrydelser, først og fremmest forsvindinger og særlig grov volds-kriminalitet. Og da Fredrika begyndte at arbejde på deltid, fik vi Joar ind som forstærkning, hvilket vi er meget glade for.”

Her kiggede Alex på Joar, der mødte hans blik uden at sige

noget. Der var noget reserveret og tilbageholdende ved den unge mand, som Alex fandt forbløffende. Kontrasten til den dygtige, men til tider ubehøvlede Peder var slående. Først havde han betragtet det som positivt, men allerede efter et par uger var han kommet mere i tvivl. Det var tydeligt, at Joar fandt Peders jargon både anstrengende og stødende på samme måde, som Peder så ud til at blive frustreret over sin nye kollegas ro og smidighed. Joar ville sandsynligvis være gået bedre i spænd med Fredrika Bergman. Men nu var hun jo sygemeldt på deltid, mærket af en graviditet, der tærede hårdt på hende. Lægeerklæringer om smerter og søvnforstyrrelser koblet med slemme mareridt havde lagt deres vej forbi Alex' skrivebord, og de gange, hvor Fredrika havde orket at komme ind på kontoret, skræmte hun næsten livet af sine kolleger med sin energiløse og blege fremtoning.

“Det har vist sig, og i grunden er det ikke spor uventet, at når det virkelig gælder, så er vi for få og har brug for forstærkning, og under tiden bliver vi lånt ud til Stockholmspolitiets drabsafdeling for at hjælpe dem med deres efterforskninger i stedet. Det spørgsmål er derfor blevet rejst, om vi behøver at være en permanent gruppe, eller om vi ikke kunne fordeles i Stockholmspolitiet eller regionspolitiet i stedet.”

Peder var den, der så mest bestyrtet ud.

“Jamen, jamen ...”

Alex holdt en hånd op.

“Der er ikke truffet nogen formel afgørelse endnu,” sagde han, “men jeg vil have, at I som gruppe ved, at de tanker er blevet lagt frem.”

Der blev stille, og projektoren blev slukket.

Alex fingererede ved de papirer, han havde liggende foran sig på skrivebordet.

“Under alle omstændigheder har vi fået en, eller faktisk to sager, som vores kolleger i Norrmalm Politi har brug for hjælp til. Et ægtepar i tresserne, Jakob og Marja Ahlbin, blev fundet døde i går aftes i deres lejlighed af et andet par, som var inviteret til middag hos dem. I har måske læst om det i aviserne her til morgen. Da der ikke var nogen, der lukkede op, og ingen af dem tog deres telefoner, låste deres bekendte sig ind med deres egen nøgle og fandt

parret døde i soveværelset. Ifølge den foreløbige politirapport, for en stor del baseret på et afskedsbrev skrevet af den afdøde ægte-mand, skal han først have skudt sin hustru og bagefter sig selv.”

Nu viste computeren sig endelig mere samarbejdsvillig, og bil-leder fra gerningsstedet dukkede op på det hvide lærred bag Alex. Det gav et sæt i Ellen og Joar ved synet af det forstørrede par, der var blevet skudt, mens Peder så begejstret ud.

Han har forandret sig, tænkte Alex. Sådan var han ikke før i tiden.

“Ifølge afskedsbrevet havde han to dage tidligere fået at vide, at deres ældste datter, Karolina, var død af en overdosis heroin, og han så ingen grund til at leve videre. Og selv er han blevet behandlet for en alvorlig depression ad flere omgange, faktisk gennem hele sit voksne liv. Han fik ECT-behandling så sent som i januar sidste år og var på psykofarmaka. Et kronisk til-fælde, simpelthen.”

“Hvad er ETC?” spurgte Peder.

“ECT,” rettede Alex ham. “*Electroconvulsive therapy*. Det bruges ved specielt vanskelige depressioner. En måde at kickstarte hjer-nen på.”

“Elektrochok,” udbød Peder. “Er det ikke ulovligt?”

“Som Alex sagde, så har det i begrænset form vist sig at have en meget positiv indvirkning på alvorligt syge patienter,” brød Joar ind med saglig stemme. “Patienten er bedøvet under selve behandlingen, og de fleste viser sig at få det markant bedre.”

Peder stirrede på Joar, men sagde ikke noget. I stedet vendte han sig om mod Alex. “Hvorfor er den sag havnet på vores bord? Den er jo allerede opklaret.”

“Måske ikke,” svarede Alex. “De to, der fandt parret, kan nemlig overhovedet ikke forlige sig med, at manden først skulle have myrdet sin kone og bagefter skudt sig selv. Våbnet, en 22-kaliber såkaldt enkeltskudjagtpistol, kunne de i og for sig godt genkende fra tidligere, eftersom mændene plejede at gå på jagt sammen, men de har på det kraftigste understreget over for de politimænd, der indtil videre har afhørt dem, at det er utænkeligt, at han skulle være blevet så syg af sorg, at han ville bære sig sådan ad.”

“Så hvad mener vennerne, at der kan være sket?” spurgte Fred-

rika. Det var første gang, hun åbnede munden ved mødet.

“De mener, at de må være blevet myrdet,” svarede Alex og så på hende. “De var åbenbart begge to ansat i kirken, han som præst og hun som kirkesanger. Jakob Ahlbin har været en del i rampe-lyset de sidste par år i forbindelse med forskellige debatter om indvandring. Hvordan det så end forholder sig, så hævder deres bekendte, at parrets gudstro var så stærk, at den burde have virket som en afdæmpende faktor i en sag som denne. Det virker ubegribeligt på dem, at Jakob skulle have fået besked om datterens død uden at fortælle det videre for så at tage sit eget liv.”

“Så hustruen var ikke med på det?” spurgte Joar.

“Det indtryk får man fra afskedsbrevet. Men vennerne mener, det virker endnu mere sindssygt, at manden skulle have fået besked om datterens død uden at fortælle sin kone noget.”

“Så hvad gør vi nu?” spurgte Peder, stadig ikke overbevist om, at sagen var noget for deres gruppe.

“Vi skal afhøre dem, der fandt parret, én gang til,” sagde Alex bestemt. “Og så skal vi forsøge at få fat på deres yngste datter, Johanna, som sandsynligvis ikke har fået at vide, at hendes søster og forældre er døde. Den del af sagen kan blive lidt vanskelig, indtil nu har det ikke vist sig muligt at få fat i hende. Jeg er alvorligt bange for, at medierne har bragt et billede og navnene på de døde, før vi finder hende.”

Han kiggede på Joar og så på Peder.

“Jeg vil have jer til sammen at afhøre parrets venner, når I har været ude på gerningsstedet. Se, om der er nogen grund til at gå videre med det her. Del jer op og afhør flere, hvis det bliver nødvendigt. Opsøg andre bekendte inden for kirken.”

De rejste sig op for at afslutte mødet, da Peder spurgte:

“Og den anden sag? Du sagde, du havde to?”

Alex rynkede panden.

“Det andet er noget, jeg allerede har givet til Fredrika,” svarede han. “Bare en rutineopgave, en uidentificeret mand, der er blevet fundet påkørt ved universitetet her til morgen. Han var sandsynligvis kommet ud på vejen, mens det var mørkt, og er blevet påkørt af en, der ikke turde standse og melde sig til politiet. Og glem ikke, hvad jeg sagde.”

Peder og Joar standsede.

“Sørg for at finde datteren i en allerhelvedes fart. Ingen skal læse i formiddagsaviserne, at deres forældre er døde.”